

Ermeni Suikastleri

■ ERMENİ TEDHİŞİNİN DEVAMI BATI İLE İLİŞKİLERİMİZİ ZEHİRLEYİP DURMAKTADIR. BUNUN BİR AN ÖNCE SON BULMASINDA, ERMENİLER DAHİL HERKES İÇİN SAYISIZ FAYDA VARDIR.

Sina AKŞİN

Başlıca hedef olarak haricîye memurlarımızı almış bulunan Ermeni suikastleri o denli arttı ki, bunun tablosunu yapıp biraz istatistikçi, biraz da siyaset yorumcusu yaklaşımıyla bir değerlendirme yapmak imkânı var. Böyle bir tabloyu gözönüne getirince, önemli bazı sonuç ya da genellemelere gidilebileceği ortaya çıkıyor. Bunları birer birer ele alalım.

Bir kez suikastlerin Kıbrıs Barış Harekâtından sonra başladığı göze çarpıyor. Bunun böyle olması biraz tuhaf, zira zaman içinde Ermenilerin iddia ettikleri felaketlerin acısının küllenmesi beklenirken ve çok uzun bir süre onlar hiçbir tedhiş faaliyetinde bulunmuşken (Birinci Cihan Savaşı sırasında İttihat ve Terakki önderlerine yapılan suikastlerden sonra) 1974'de birdenbire 1915 olaylarına karşılık olmak üzere tedhiş yolu akıllarına geliyor ve kolları sıvıyorlar. Bu durum ister istemez akla Ermeni dışı ve bu arada Rum unsurunu hatıra getiriyor. Bakalım Kıbrıs konusunda bir uzlaşmaya varılırsa, Ermeni tedhişi son bulacak mı?... Son bulursa, ya da hafiflerse, arada bir ilişki bulunduğu sonucuna varılabilecektir..

İkincisi, suikastler büyük çoğunluğu ile Batı dünyası ülkelerinde yapılmaktadır. Durumu pek karışık olan Lübnan istisnası dışında, suikastlerin 3. dünya, müslüman ya da sosyalist ülkelerde yapılmadığı göze çarpıyor. Yer itibarıyla yapılan incelemede başka özellikler de beliriyor. Ermeni cemaatinin yoğun olduğu Fransa'da çok sayıda suikast yapıldığı halde, yine Ermenilerin yoğun olduğu ABD'de diplomatlarımıza yönelik bir suikast henüz olmamıştır. Gerçi Kaliforniya'da işlenen çifte cinayet vardır ama onun örgüt işi değil, kişisel bir girişim olduğu anlaşılmaktadır. Olay, Barış Harekâtından önce olmuş, katil yakalanıp mahkûm olmuştur. Dikkati çeken başka bir husus Ermeni tedhişinin merkezî olarak görünen Fransa dışında tedhişin Batı camiasının çeşitli ülkelerinde eşit olarak yapılmak istenmesidir. Sanki Batı camiasının öbür ülkelerinde (cana zarar vermeyen bomba lama olayları dışında) 1-2 suikastten fazla yapılmak istenmiyor gibidir. Suikastlere sah

ne olan ülkeler Fransa, İtalya, İspanya, Avusturya, İsviçre, Hollanda, Avusturya, Danimarka, Yunanistan, Lübnan'dır. Fransa dışındaki ülkelere bir veya iki suikast düşüyor. Buna bakarak, olacaksa, bundan sonraki suikastin Fransa'da veya bu liste dışındaki bir Batı ülkesinde cereyan edeceği tahmin edilebilir.

Üçüncü bir özellik, suikast faillerinin hepsi hep meçhul kalmasıdır. Yalnız, son olarak İsviçre'deki katiller Paris başkonsolosluğu nu işgal edenler yakalanabilirdi. Aslında belki istisna yalnız İsviçre'deki cinayettir, zira Başkonsolosluğu basan katillerin yakalanması Fransız polisinin soruşturma ve yakalama gayretinin bir sonucu olmamıştır. Gerçekte katillerin yakalanıp cezalandırılması da pek önemli değildir. Zira yalnızca katil cezalandırılıyor, onu harekete geçiren örgütlere ve onların elebaşlarına ilişilmiyorsa, bu pek de tatmin edici bir sonuç sayılamaz. O örgüt başlı kaldıkça gerekirse bir katil daha bulabilir, hatta kiralayabilir ve böylece kanlı işine devam eder. Kaldıkça, iki istisna dışında caniler dahi yakalanmamıştır. Bu, bir uluslararası rezalet boyutuna çoktan ulaşmış bulunmaktadır. Bunca kanlı cinayet işlensin, kimse ya kalanmasın.. Artık istatistik biliminin büyük sayılar yasası, kapsamına giren bu olayı tevii götürmez. Canilerin yakalanmaması bir rastlantı olmaktan, falanca polis örgütünün, falanca dedektifin beceriksizliği, ya da katillerin üstün becerikliliği ile açıklanabilir olmaktan çoktan çıkmıştır. Maalesef burada,

bu adamları yakalamak konusunda isteksizlik ihtimali üzerinde düşünmek zorundayız.. «Hoş görü ihtimali dahi mantıkça reddedilebilecek bir açıklama değildir. Rezaleti koyulaştıran bir yön de, tedhişe sahne olan ülkelerin çoğu ile NATO müttefiki olmamızdır. Hele Fransa. Bu ülkeyle hala canlılığını yitirmemiş kültürel bağlarımız da var.

Suikastlerin dördüncü bir özelliği, oç alma güdüsü yanında, hatta ondan çok, propaganda güdüsünün önemli bir yer tutmasıdır. Batılı dostlarımızın basın yayın camialarında da tedhişçilerin bu amaçlarını fazlasıyla tatmin ediyorlar. Hemen gazetelerde yazılar, radyo - televizyonda programlar devreye sokuluyor. Ermeni iddiaları, bizim bir söyleyecek sözümüz olup olmadığı konusunda fazla bir kaygı duyulmadan cömertçe sergileniyor. Bu basın - yayıncılara bir Türk olarak sorarsanız, ihtimal, kamuoyuna suikastin nedenlerini izah etmekle görevli olduklarını söyleyeceklerdir. O zaman bu beyefendilere sormak gerek, Paris'teki sinagog bombalama olayından sonra, olayı izah etmek için Hazret-i İsa'nın çarmıha gerilmesinde Yahudilerin rolünden, Yahudilerin ticaret ve sermaye çevrelefindeki hegomonyasından, çıkarlıklarından dem vuran «izah edici» programlar yapılmış mı? Almanya'da Baader - Meinhof grubu, İtalya'da Kızıl Tugaylar burjuvazisinin bir kodamanını vurdukları zaman cinayeti izah eden, kapitalist sınıfın tarih içinde proleterya sınıfına yapmış olduğu zulümler parmak kadar çocukların fabrika ve madenlerde 15 saat çalıştırılmalarını

falan konu edinen programlar yapılıyor mu? Herhalde hiçbir yerde yapılmıyor. Zira izah etmek bir yerde haklı göstermektir. Her caninin, cinayeti işlemek için kendine göre, pek haklı sebepleri bulunduğu muhakkaktır. Bu beyefendiler bunu bilmezlik edemezler. Yine bu beyefendiler bilsinler ki, Ermeni propagandasına hoparlörlük eden her yazı, her program, bir masum hariciyecimizin daha öldürülmesi için açık bir teşviktir. Üstelik dava boş, beyhude bir davadır. Kızıldevletlerin ABD top raklarında bağımsız bir devlet kurabilmeleri ne denli boş bir dava ise, tedhişçilerin amaçlı göründükleri Doğu Anadolu'daki Ermeni devleti, o denli boş bir davadır. Beyefendiler kendilerine bu tür dava arıyorlarsa, Filistinlilerin devlet kurması gibi olabirliği çok daha yüksek davaları ele alabilirler. Üstelik beyefendiler Ermenilere de yazık ediyorlar. Ermeniler'de olmayacak bir işin olabileceği umutlarını uyandırıyorlar, barış sever Ermenileri de tedhiş örgütlerin oyuncağı; hatta tutsağı haline getiriyorlar. Avrupa ve Amerika olmayacak davaları Ermenilerin kafasına koyarak, onlara 19. yüzyılda ve 20. yüzyıl başında yeterince kötülük ettiler. 1919'da da bu kötülük Yunanlı ve Rumlarla yapıldı. Böyle bir kötülüğün bir daha yapmanın bir anlamı olabilir mi?

Türkiye aleyhine komplot düzenleyen, yürüten örgütlere bir sözümüz yok. Ama, Batılı dostlarımız bu işte, çağdışı ve akıldışı, fakat ne yazık ki, çok güçlü olan «Haçlı» zihniyeti önyargılarının ya da duygularının etkisi altında hareket ettiklerini itiraf etsinler. Bizim onlardan istediğimiz şu olmalı: Bir kez katiller yakalansın, mensup oldukları örgütlerle birlikte cezalandırılsınlar. Yakalayamıyoruz sözümüz mazeret olmaktan çoktan çıktı. İkincisi, her cinayette Ermeni propagandasının borazanlığını yapmaktan artık vazgeçsinler. Tedhiş izah etmesinler, mahkûm etsinler. Ermeni iddiaları farz-ı muhal yüzde yüz doğru bile olsa, işlenen cinayetleri haklı gösteremez. Batılılarla kişisel temaslarımızda da, durumun ne denli büyük bir rezalet olduğunu hep hatırlatalım. Ermeni tedhişinin devamı Batı ile ilişkilerimizi zehirleyip durmaktadır. Bunun bir an önce son bulmasında herkes için - Ermeniler dahil - sayısız faydalar vardır.

